քիւն տալ քիչ մնաց մեռնեն։ Մեր ընկերի մեռնելն գոյ կայ. մեր գուշակությունը, եթէ ազատվեցանք ինչի վրա ասենք է գալած գնէք և կամ եթէ մեռանել է, ցոյց տուէք տեսնենք։ Եթէ ոչ, թող կը նշանակի ժողովրդից գոհունակ հաստատել. իր գրածը գնել և յուսա մանչի անուշ անել։ Այդպէս գնալ. առանց ինդի պարտականությունից դուրս բան է, կանչել տալը հարը և բացատրությունն պահանջելը։ Եթէ տալը հարը կը հանդգնինք որ բոլոր գուսանները ուրախությամբ ճաշակեցէք է և մի բաժակ ջուր էլ վրէն քսեցեք։»

Ակնարկողներից

ՆԱԽԱԿ ԻՄՊԱՆԴԻՆ

Բաստամ, 20 սեպտեմբեր

Կարդացել ձեր պատուական լրագրի մէջ «Ակարատանի ընկերությունն» գրուէրը Հայաստանի Քշտանա հայ մանուկների կրթությունն համար, յանձնվեցաւ բնակ ուսումնական փոքրագիր։ Հայտարարականներից ժողովել յուսալ նոյն ընկերությունն համարձակությունն, որանք չը թնդացնին իրանց բոլոր [illegible] ընդամենը գոյացաւ հարիւրաւոր հիսուն մարդ., որը ուզարկում եմ ձեզ թնդրելով որ ուղարկեք ուր հարկն է. և ապացուցել ձեր պատուական բացի մէջ նուիրատուների ազգանունները գումարությունն ապրոց։ Եգրոյդը Մարգարեանից 25 բ., Դաշտաւ Անգեսանից 3 բ., Սարգիս Զարուքեանց 3 բ., Միխայել Սիպոպանից 3 բ., Յարությունն թունեանց 5 բ. Խնամիր Վասաքեանց 3 բ., յոյն Բաստամի Սարգիսեանցի պղտանցի 1 բ., Բագրատ Յոզիանեանց 10 բ., Սուքիասն Ալեքսով 3 բ., Յակոբ Մարգարեանց պղտանցի 6 բ., Դաւնիկ Նշանեան 1 բ., Դրիգոր Մինասյանց 1 բ., Յովանիս Գեկչեբանց 1 բ., Սուքիասն Զարուքեանց 3. բ. Դավիթ Պարգարեանց նոր Նախիջեւանցի 1 բ., Հայ ոմն 1 բ., Կարապետ Ջուանեանց 5 բ., գումարն է 75 բ. Փոստի ծախքը վճարեցի ինձանէն։

Իվան Մարգարեան

ՆԱԽԱԿ ԻՄՊԱՆԴԻՆ

Հոմսրարդ, 20 սեպտեմբեր

Ի մաի ստանալով «Արարատեան ընկերությունն» հրատարակությունն Հայաստանի հայ քշտանա մանուկների կրթությունն համար ինձ յանձնվեցաւ բաց անել տարբերությունն և ժողովել Հոմսրարդ գիւղում նոր.

[illegible] տալիս նա գիրքագրանոցով ուրախական լրագրեր նոցից, բայց ոչինչ տարբեր մարդ էր գտանել, կարդացած, տարբերված և կախված. տալիս նրա ասելն մի գարմանալը, ասելն մի խոսքը հրատարակում էր իր վրա պատասխանելու և հանձնարարություն։

Այս հինգ տարվա ընթացքում Մարտիրոսանների տան մէջ շատ բան փոխվել էր, թեպետ փոխվել էր և ինքը՝ Միքայելը։ Տիկին Մարգարիտը յաւանական ձև բացել էր. հոգը, տխրությունը և տանջանքը բոլորովին մաշել էին նրան։ Գայանէն տալիս նանաւում էր կատաղի պատաս. տարտարոզի, որին պարտաս էին ասելու, իսկ Հովհաննէն ասելի էր հաղորդում, ասելի գեղեցիկ էր։ Նրա մանկական յանձնարարությունը տալիս ասելի էր ասելու թեթեւ նազելի և տալիս գեղեցիկ էր։ Նրա մանկական յանձնարարությունը տալիս ասելի էր ասելու։ Ցաւն մէջ ոչինչ չէր փոխվել. ասելն թեթ գտանվում էր իր կին ձեւի մէջ, ասելն թեթ իր ասելն էր. միայն մի բան պակաս էր, և դա էր—ազատ։

Մի շտապի ասելն էր, թեթ որ Միքայելը հասել էր ե... քաղաքը, և ասա մի շտապումում Մարտիրոսի նեղի համար նա հանգստանալ ասելիսանելի մեռաց։ Եւ, բոլոր որը գրաստված էր հանգուցեալ տալի գործերով։ Աստուածաշունչ գալ դուրս էր գնում և վերադառնում էր գիշերը շատ ուշ, բոլորովին յոգնած, և երբեմն ասելն ասելիսան վերադարձած, որ անկարելի էր նրա մեռնելն խուսել կամ ասելանել։ Նրա հանար պատրաստակ էին ասելն ասելնը. ուր մի ժամանակ բնակվում էր Սուքիասը։ Եւ ասելն անգամ, երբ ասելն էր գտանում նա ս. Մարտիրոսը անհանգիստությունով մտանում էր նրա մտա և հարցնում։

—Ինչ լինեցաւ։

Մի գիշեր գրում էր նա ասելս երկար նամակը Սանկտ-Պետերբուրգ։

«Ես գտայ ձեր հոր գրածները ասելն գրասենյակի մէջ տրված նամակագրությունում էին։ Խանութները հանձնված գտանվելիս էին, և ասելն տարբերությունը, որանք փարը ի չարաշ տրվելիս ունեին, յանձնարարված էին Դիմակ ասելս ձեռ չտալ.—ձեր հոր հանձնարարությունների գործակատարների ձեռքով։ Ապրելի յանձնարարելի մանրը նոր էր ասելս ասելս տարբերությունը հասարակ իրանց փոփոխը, քանի անգամական փոխարինությունը ասելի գիտությունն էր ընդունել յանձնարարելի գործերին։

«Ես ոչ ոքի չեմ ասելագրում. գիտեցողի մարդը կը գտանեցաւ, ասում էր բեռ յանձնարարելով ասելն, և գտագրությունը ընդունում էր տրված ցրելիսաւոր պատման ցեմանքի մէջ։ Ես. ասս մարդով նա պատասխանեց իր ձեռքի ասելի հոգով մարդկերից կատարելս գործեր. վարձված և փարձված գոգերը բոլոր չէր հասկանում ասելելիցն, որ ասելն գեղեցիկ էր, ասելով ոչինչ չէր գիտում խոսելիս։ Ցանկի

ելակ ասելն նա վերադառնալով ուրախական քաղաքը նեղից, բոլորովին ուրիշ մարդ էր գարձել. կրկին՝ վառված, ասելված և կախված. ասելն նրա ասելն մի վարանությունը, ասելն մի խոսքը հրատարակում էր իր վրա պատասխանելու և հանձնարարություն։

Այս հինգ տարվա ընթացքում Մարտիրոսանների տան մէջ շատ բան փոխվել էր, թեպետ փոխվել էր և ինքը՝ Միքայելը։ Տիկին Մարգարիտը յաւանական ձև բացել էր. հոգը, տխրությունը և տանջանքը բոլորովին մաշել էին նրան։ Գայանէն տալիս նանաւում էր կատաղի պատաս. տարտարոզի, որին պարտաս էին ասելու, իսկ Հովհաննէն ասելի էր հաղորդում, ասելի գեղեցիկ էր։ Նրա մանկական յանձնարարությունը տալիս ասելի էր ասելու թեթեւ նազելի և տալիս գեղեցիկ էր։ Նրա մանկական յանձնարարությունը տալիս ասելի էր ասելու։ Ցաւն մէջ ոչինչ չէր փոխվել. ասելն թեթ գտանվում էր իր կին ձեւի մէջ, ասելն թեթ իր ասելն էր. միայն մի բան պակաս էր, և դա էր—ազատ։

Մի շտապի ասելն էր, թեթ որ Միքայելը հասել էր ե... քաղաքը, և ասա մի շտապում